

יצחק לוי

בן עובדיה זרעינה
נולד ב-תרפ"א 1921
נפל ביזם ה'סיון
תש"ח 9.6.48
מ.א. 0172762

מסמך זה הוא העתק מצולם מהמסמך המקורי. הגנז בארכיון צה"ל ומערכת הבטחון. אין
לפרסם מסמך זה ואין ליצור ו/או צלם עוקים נוספים מהמסמך בלי אישור ארכיון צה"ל
ומערכת הבטחון. השימוש במסמך זה מותר רק למטרות שאושרו כדין.

אשרא היקף
כגא אלכר אחך היקף אל
33

גדוד 14
סנ/נהג/814/3
25.7.48

העתק.

לקצין סער,
לקצין פודיעין.

הגדוד: סמינת הגופות שנתגלו בלוביה.

1. 2 גופות נסמנו ב21.7 בשעה 16.00 בכפר חסים

היהודי.

2. הספול בגופה שגולתה על ירכם בירכס הוא,

ועליכם להסמיה במקום אחמזאו לנכון.

מפקד חבל.

עמותה להנצחת זכר
חללי סג'רה ומורשת הקרבות יוני 1948
מספר 58-027848-9

1775/48
5

ערות בהן צדק

אנו החתומים מטה: אברהם עבו, יעקב בסאן, וסשה כהן מעידים בזה בהן צדק, שבתאריך: 15.7.48 נשלחנו ע"י מפקד העיר טבריה ובהוראתו של המפקד אנדרי וילצ'יק לאסוף את נותי החללים שנפלו ב- 9.6.48 בפעולה קרבית לכבוש הכפר הערבי לוביא, בהיותם בתוך טכונית מסורינת אשר נפוצה ע"י האויב ועלתה באש.

באותו מקום שטכונית המסורינת נשרפה היו שתי גביות, אחד של חברנו יצחק בן עובדיה לוי ז"ל שזיהנו אותה ע"י חלקי תלבושת: מכנסי חקי קצרים עם חולצה בצבע תכלת וע"י גופו הגדול והסוכר לנו מאד. הגביה השניה של הלשרין ז"ל זוהתה ע"י שערותיו הבלונדיניות עם קצת שערות שיבה באמצעות בני משפחתו.

הכנו מאשרים בחתימה ידינו כי בתאריך 15.7.48 העברנו את גביות החללים: יצחק בן עובדיה לוי ז"ל והחלל הלשרין שהכפר הערבי לוביא לכפר חסין לשם קברנו אותם.

חתימה

חתימה

חתימה

אברהם עבו

15.7.48

יעקב בסאן
סשה כהן

כח עזרא. לאחר נשיטת טבריה. היום לפני 41 שנה

מדינת ישראל
משרד הבטחון
המחלקה להנצחת החייל

מספר 236
3. 2 נדר 1954
חאריך

לכבוד

ז"ר זצ"ל
ת.ד. 254
טבריה

א. (ג). נ..

הרינו ממציאים לכם בזה את הגהה
החמונה של ז"ר זצ"ל
שחבוא בספר "יזכור".

בבקשה לשים לב לעובדה כי אין זו
אלא הגהה ואין לשפוט על פיה מה יהיה
מראה החמונה בספר זצ"ל; בספר תהיה החמונה
ברורה יותר.

בכבוד רב

דקל
מנהל המחלקה

משרד הבטחון
המחלקה להנצחת החייל
במחלקת השקטות
העברי

23.9.74

לכבוד
מר יוסף ירושלמי
המח' לחנוך
עירית טבריה

אדון נכבד!

אבקש למסור את הכתוב הרצ"ב לועדה להנצחה שליד עירית טבריה.

וי יצחק ז"ל, בן עובדיה ורגינה, נולד בשנת 1921 בטבריה, למד בביה"ס העממי ובגיל צעיר החל לעבוד כנהג שכיר ועזר להוריו בפרנסת המשפחה.

היה חבר ב"הגנה", התנדב בסוף 1947 ליחידת ההובלה והביא לומרים לבצורים במקומות שונים בגליל, לעיתים קרובות נקרא לבסיס צבאי כדי לעזור בהסעת יחידות לוחמות לחזית.

באחת הנסיעות הללו, נפל בקרב הכפר הערבי לוביה בעת הקרב לכיבוש הכפר כאשר ירד עם חברו מהמסאי כדי למלא בחול את הפרצות והתעלות שנחפרו לרוחב הכביש על ידי האויב כחסימה לכוחותינו.

יצחק וחברו נהרגו ממארב בו במקום ביום - 9.6.1948 ורק כעבור חודשיים לכשנכבש הכפר על ידי צבא ישראל, נמצאה גופתו - נקבר בכפר חיסין והועבר לבית הקברות הצבאי, בחיפה ביום 21.9.1949.

יצחק ניחון בכוח פיזי חזק במיוחד, גדל גוף, חזה רחב וזרועות עבותות וטרונות שרירים, מצח גבוה, פנים עגולות ותמיד מחייכות בסוב לב.

כוח רב היה אצור בו, הרים משקלות כבדים במאמץ מועט, הצליח בידיו לעצור משאית וכאשר בקשו והאיצו בו, הראה כושרו בבצועי כוח שונים ומדהימים - למרות כוחו הרב, התנהג בצניעות, עזר לחלשים ממנו ונמנע להשתמש בכוחו לפתרונות ביחסיו עם אנשים.

יכור לי מקרה אחד שאילץ את יצחק להשתמש בכוחו, זה קרה בירושלים בשנת 1940, בערב הכרזת "הספר הל ידוע לשימחה, כאשר שוטרים וחיילים בריטיים פיזרו באלות שלופות ובדקירות כידונים את תושבי ירוש הזועמים והמוחים בהפגנה רבתית נגד גזרות "הספר הלבן" שבא לצמצם גבולות ההתישבות היהודית בארץ ישראל.

יצחק הבחין בשלושה חיילים בריטיים שדקרו והכו באלות את נושא הדגל, הכו מתוך שיבאת יהודים לשמה באכזריות ללא רחם.

סער ומרוגש התנפל יצחק יחידי על שלושת החיילים והכריעם, נשא את הדגל בגאווה וצעד בראש המפגינים

זה היה יצחק, אמיץ, חזק, טוב לב וצנוע.

צ"ב תמונה.

כתב עזרא לוי אחיו של יצחק.

גדר 14
סנ/נהג/814/3
25.7.48

העתק.

לקצין סער,
לקצין פוריעין.

הגדרון: סמינת הגופות שנחלו בלוביה.

1. 2 גופות נסמנו ב-21.7 בשעה 16.00 בכפר חסים

היהודי.

2. הספול בגופה שנולחה על ירכם בירכס הוא,

ועליכם להסמיה במקום זהמזאו לנוכח.

מפקד חבל.

הצהרה בשכרעה

אני הח"מ משהיר בשכרעה כי בשיום
9.6.48 נשלח החייל יצחק בן עובדיה לוי
ז"ל עם מפקדת העיר מנחם למעולה קרביה
לכבד לרכיה.

במעולה זו נמל בגבריה לכאורה הארץ
עם החייל הלפרין ז"ל.

נשמר במכונה משרדית אשר האויב מנע
בה בעבור ארצה לאחזי כבדס דנמר לרכיה נאסמר
ע"י חיילים בני מבריה. לאחר מזהו נקלרר בבמר
חימים.

קצין העיר מבריה לעבר

מיום 1.2.48 עד 1.4.49
(45539 סרן ונדרס רילציהק).

א.א.
א.א.
גדר

מנהגס מניטרי מחוזי מבריה
מסדר הבריות.

מדינת ישראל
משרד הבטחון
המחלקה להנצחת החייל

מספר 236
3. 2 מרץ 1954
חאריך

לכבוד

ד"ר יצחק אבי
ת.י. 154
טבריה

א. (ג). נ..

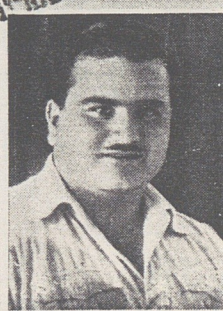
הרינו ממצאאים לכם בזה את הגהת
החמונה של ד"ר יצחק אבי ז"ל
שחבוא בספר "יזכור".

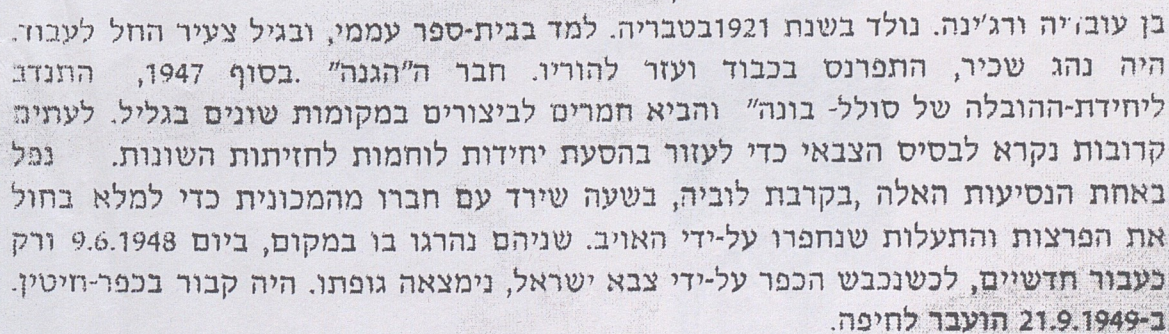
בבקשה לשים לב לעובדה כי אין זו
אלא הגהה ואין לשפוט על פיה מה יהיה
מראה החמונה בספר עצמו; בספר תהיה החמונה
ברורה יותר.

בכבוד רב

י. יקל
מנהל המחלקה

משרד הבטחון
המחלקה להנצחת החייל
במחלקת השקטות העברית

מדינת ישראל

משרד הבטחון

הקריה, יב' אלול תש"י
25.8.50

המח' להנצחת החייל

כב/7/2114

לכבוד
מר עזרה לוי
~~המבחן אזורי~~

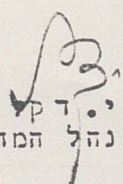
א.נ.

הנדון: לוי יצחק בן עובדיה ז"ל.

בחשובה למכתבך מיום 14.8.50 הננו
מתכבדים בזה להודיעך כי אחרי בירורים
והקירות מרובות נקבע כי אחיך המנוח לוי
יצחק בן עובדיה ז"ל שנפל בתאריך 9.6.48
בלוביה הובא לקבורה ביחד עם חברו צבי
הלפרין ז"ל בבית הקברות בכפר חיים.

שניהם הועברו בתאריך 21.9.49
לקבורה בבית הקברות הצבאי בחיפה.

בכבוד רב,

מנהל המחלקה.

יד/שי.

יצחק לוי

יצחק נולד וגדל בטבריה. הוא למד בבית"ס העממי בעיר ובגיל צעיר נאלץ לשאת בעול הפרנסה ולסייע להוריו. הוא היה חבר פעיל ב"הגנה".

בסוף שנת 1947 התנדב ליחידת הובלה והעביר חמרים לביצורים בפינות שונות בגליל. לעתים קרובות הוטל עליו להסיע תחת אש, יחידות לוחמות, לחזית. יצחק היה בחור חסון ומוצק. כתפיו הרחבות ושריריו, שהשתרגו לו על זרועותיו שוו לו מראה של גיבור, ואמנם עמדה לו גבורתו, לא אחת, ברגעים קשים. בשנת 1940, שעה שתקפו קלגסי הצבא הבריטי באלות ובכידונים צעירים יהודים, שיצאו בהפגנה ברחובות ירושלים נגד הספר הלכן, זינק יצחק לעבר שלושה חיילים בריטיים, שהתעללו בנשקם בבחור נושא הדגל, והכה אותם שוק על ירך. לאחר שהכריעם חטף מידיהם את הדגל ונשאו ברמה בראש המפגינים.

למרות חוסנו וכוחו הפיזי, לא נעדר החיוך מעל פניו, אשר היה בו כדי להביע את שפעת טוב הלב, שאוצר חזונו השרירי והמוצק. ב-9.6.1984, בעצומה של מלחמת השחרור, נסעו יצחק וחברו לסייע בקרב על כפר המרצחים "לוביה". ברדתם מהמשאית למלא בחול את הפרצות, שפרצו הערבים לרוחב הכביש על מנת לחסום את הדרך לכוחותינו, הותקפו לפתע מן המארב ונהרגו בו במקום. רק לאחר חדשים מיום נפלו, עם כיבוש הכפר בידי כוחותינו, נמצאה גופתו של יצחק ונקברה בכפר חטין, ובבוא העת הועברה אל בית הקברות הצבאי בחיפה.

23.9.74

לכבוד
מר יוסף ירושלמי
המח' לחנוך
עירית טבריה

אדון נכבד!

אבקשך למסור את הכתוב הרצ"ב לועדה להנצחה שליד עירית טבריה.

לוי יצחק ז"ל, בן עובדיה ורגינה, נולד בשנת 1921 בטבריה, למד בבית"ס העממי ובגיל צעיר החל לעבוד כנהג שכיר ועזר להוריו בפרנסת המשפחה.

היה חבר ב"הגנה", התנדב בסוף 1947 ליחידת ההובלה והביא מומרים לבצורים במקומות שונים בגליל, לעיתים קרובות נקרא לבסיס צבאי כדי לעזור בהסעת יחידות לוחמות לחזית.

באחת הנסיעות הללו, נפל בקרבת הכפר הערבי לוביה בעת הקרב לכיבוש הכפר כאשר ירד עם חברו מהמשאית כדי למלא בחול את הפרצות והתעלות שנחפרו לרוחב הכביש על ידי האויב כחסימה לכוחותינו.

יצחק וחברו נהרגו ממארב בו במקום ביום 9.6.1948 ורק כעבור חודשיים לכשנכבש הכפר על ידי צבא ישראל, נמצאה גופתו - נקבר בכפר חיטין והועבר לבית הקברות הצבאי בחיפה ביום 21.9.1949.

יצחק ניהון בכוח פיזי חזק במיוחד, גדל בוף, חזה רחב וזרועות עבותות וטרוגות שרירים, מצח גבוה, פנים עגולות ותמיד מחייכות בטוב לב.

כוח רב היה אצור בו, הרים משקלות כבדים במאמץ מועט, הצליח בידיו לעצור משאית וכאשר בקשו והאיצו בו, הראה כושרו בבצועי כוח שונים ומדהימים - למרות כוחו הרב, התנהג בצניעות, עזר לחלשים ממנו ונמנע להשתמש בכוחו לפתרונות ביחסיו עם אנשים.

זכור לי מקרה אחד שאילץ את יצחק להשתמש בכוחו, זה קרה בירושלים בשנת 1940, בערב הכרזת "הספר הלבן" הידוע לשימצה, כאשר שוטרים וחיילים בריטיים פיזרו באלות שלופות ובדקירות כידונים את תושבי ירושלים הזועמים והמוחים בהפגנה רבתית נגד גזרות "הספר הלבן" שבא לצמצם גבולות ההתיישבות היהודית בארץ ישראל.

יצחק הבחין בשלושה חיילים בריטיים שדקרו והכו באלות את נושא הדגל, הכו מתוך שינאת יהודים לשמה ובאכזריות ללא רחם.

נסער ומרוגש התנפל יצחק יחידי על שלושת החיילים והכריעם, נשא את הדגל בגאווה וצעד בראש המפגינים.

כזה היה יצחק, אמיץ, חזק, טוב לב וצנוע.

מצ"ב תמונה.

כתב עזרא לוי אחיו של יצחק.

3500 N. 1st St. N. W. Wash. D. C.

3500 N. 1st St. N. W. Wash. D. C.

צילום הסיוע עם חברים

יצחק לוי ז"ל

הכפר זאביר הותקף על ידי כוחותינו ביום 9.6.48 הכה הדיקטור
המספר התקדם וזאת מכאן.

כוח ההסחה התקדם לזירות צפונית וזאת מכאן ביום
סביבה צפונית.

יצחק לוי השליך זיכרון ההסחה בנהג מילואים לזירות
המספרים היה בין היתר, למלא בחור לית תפוז המכונה
המכונה וזאת מכאן על האוויר.

הנה הדיקטור השתלל מלוי על יצחק על חזיון שמו
המספר המספר המספר.

הנהגה הנהגה זאביר השתלל מלוי על האוויר -
יצחק על שמו הנהגה וזאת עליו לשלש קליט ואלו
המספר תקופה אחת, על סיום המספר.

הנהגה זאביר, סין אלפי וזאת קצין קצין המספר המספר
המספר המספר המספר סין אלפי וזאת המספר המספר
לית המספר המספר המספר המספר כי חזיון המספר
מלוי יצחק נהג המספר המספר המספר המספר המספר.
יט המספר המספר המספר המספר המספר המספר
לזאת המספר המספר המספר המספר המספר המספר
מספרים.

הנהגה המספר המספר המספר המספר המספר המספר
מספר המספר המספר המספר המספר המספר המספר
לית המספר המספר המספר המספר המספר המספר
מספר המספר המספר המספר המספר המספר המספר.

המספר המספר המספר המספר המספר המספר המספר
מספר המספר המספר המספר המספר המספר המספר
המספר המספר המספר המספר המספר המספר המספר.

מספר: חזיון לוי.

ואת האופדה שרבו

גבעתי בן יוסף

ת ספרים על אחי יצחק, שהיה האיש החזק ביותר בעיר, הוא אהב לעשות מעשי קונטרס, למשל: היה ניגש לרכב העומד לנסוע ומרימו מאחור, הנהג לוחץ על דוושת הגז והרכב אינו זז, הגלגלים הסתובבו באוויר. כשהיה יוצא הנהג לבדוק מה קורה, היה אחי מוריד את הרכב. כך היה עושה מספר פעמים, והנהג אינו מבין מה קורה. במספרים עליו, שהיה נוסע במשאית למחלקות דגניה, מיכלי החלב היו עשויים מברזל ומשקלם היה רב. היה צורך בשני אנשים על מנת להרים כד מלא, אזי היה תופס שניים כאלה, אוזן בכל יד ומניף אותם בקלות על גבי המשאית. עוד מספרים עליו, שבאחת מההפגנות הרבות כהן השתתף, הוביל הפגנה בירושלים, נגד "הספר הלבן". במהלך ההפגנה, התנפלו עליו שלושה שוטרים בריטיים. בתוך דקה, הוא הצליח להוציא את שלושתם מכלל פעולה.

המספר, עזרא לוי, על אחיו יצחק ו"ל, שנפל במלחמת השחרור, בקרב על לובייה (ליד קיבוץ לביא). באותו קרב, הוא ניפצע פצעים קשים. הקרב הזה חרט עמוק עמוק בליבה של משפחת לוי... סיפור הקרב מתחיל בכפר לובייה, כפר ערבי עוין, ששלט על הכביש המרכזי לטבריה. אנשי הכפר נחשבו "לגברים שגברים". הישור אותם לגברים של נינאל, ששמעם יצא למרחוק בזכות אומץ ליבם הרב.

ה"לובאים היו "שליטי האזור". עם פרוץ המלחמה, הם החליטו לחסום את הכביש המרכזי שהוביל לטבריה. זאת מפאת בריחתם של תושבי טבריה, הערבים, מן העיר, ושיחזורו של העיר על ידי ההגנה. מפקדי ההגנה במקום ידעו. שיש צורך

דחוף לפתוח את ציר התנועה לסביר. וזוהי
היתה, שחייבים, בכל מחיר, לכבוש את לובייה. ב־8
ביוני 48, החל הקרב על לובייה. המשימה התרכז
במושבה כנרת. הכח הועלה על אוטובוסים, ונסע
ליכנאל. משם לכפר קמא, כפר ששית, פעולה עם
היהודים. אחר הצהרים של אותו יום, הגיע הכוח
לסג'רה והתארגן להסתערות.

כח נוסף יצא מכיוון טבריה. מסרת כוח זה, היתה להפנות אליו את עיקר תשומת הלב ולרתק את האויב, תוך שהכה המסתער מגיה במפתיע מאחור.

מאור
"קודם לכן, יצאה משאית עמוסה בחול, כדי
לסתום את התעלות שחפרו הערבים, ולהכין מעבר
לכלי הרכב וללוחמים היהודים. המשימה הוטלה
על אחי יצחק. יצחק נטל את מכונת ה"מק",
שהיתה שייכת לאביו של עוז"ר עמנואל מס. עם
אחי ישב כעוזר, הולפרין ו"ל. אחי הגיע למקום, ליד
רדת החשיכה ומיד החל בהכשרת תוואי על גבי
התעלה, כדי שהלוחמים יוכלו לעבור עליו. תולית
רובאים שיהיה עליהם מאחור. הלבואים, שגילו
תכונה מסביבם, וזהו מרחוק את המשאית העומדת
בצידי התעלה. מיד הופנתה אש תופת לעברה.
יצחק ניסה לסיים את המלאכה, אך משנוכח לדעת
שאין כל סיכוי לכך, הוא עלה על המשאית וניסה
לחזור איתה לכיוון כוחותינו. מאחר והמקום היה
צר מאוד הוא ניסה לתמרן... חבריו צעקו אליו
עזוב אותה ורוץ אלינו, נחפה עליך", אולם יצחק
סירב. הוא המשיך לנסות לתמרן את המשאית.
הערבים התקרבו יותר ויותר, ובשלב מסוים, הם
היו במרחק של כ-150 מטר. גם אז סירב אחי
להיפרד מהמשאית. וכשהצליח, סוף סוף, לסובבה
לכיוון כוחותינו, הוא נפגע מצורר ארור. אותה
כדורים גם נפגעו בהולפרין שישב לידו. לאחר
שהערבים השתלטו על המשאית, הם העלו אותה
באש יחד עם שתי הגופות.

עורא עצמו, מונה כמפקד הכח, שהתארגן
באותו ערב לכיבוש הכפר. על הכח הוטל להגיע
מאחור ולהפתיע את הלוכאים.
בחסות החשיכה, התקדם עורא בראש הכוח
הלילה היה ליל ה-9 ביוני, ההליכה היתה קשה
הכח חצה טרסות וגדרות, כל גלגול אבן או מעידה
גרם לחשש. ההתקדמות היתה איטית. בשל
לפנות בוקר, הגיע הכח לפאת הכפר. אז נית
הוראת ההסתערות. הלוכאים, שגילו כ-15 נפלו ב
היפנו מיד את עיקר נשיקם, לכוון הכוח הפור
האש היתה אימננית. רצנו לכוון הבתים הראשונים
בקצה הכפר. אני עצמי הסתערתי, בראש כח, ע

עזרא לוי, נפצע קשה בקרב על לוביה. אחיו, יצחק, נהרג באותו קרב ובאותו יום. 41 שנה אחרי, והפצע טרם הגליד

יצחק לוי ז"ל. לא ויתר

בת עזרא. לאחר נטישת טבריה. היום לפני 41 שנה

עזרא לוי - לא העזו לספר את האמת

הבית הגדול ביותר בכפר, מתוך הנחה ששם יושב המוכתר, וברגע שאשתלט על המקום, אגרום לדרומולוגיה בקרב הלוחמים הערביים. הגעתי לתוך הבית ולא ראיתי איש, טיפסתי לקומת הגג, כששלפתי חשתי כאב בירכי, ידעתי שנפגעתי. נשכבתי על הרצפה וקראתי לחובש. הכדור מתברז חדר מרגל אחת, עבר לשנייה ויצא. הדהים שטף אותי. ניסיתי להניע את רגלי ולא יכולתי. ידעתי שהפכתי משותק.

החובש ניסה לעצור את הים שקלח. הייתי בהכרה מלאה. לאחר שהבנתי, שמצבי הולך ומחמיר, מיקסתי שיפוני אותי. מיד התייצבו ארבעה אנשים, שמו אותי על אלונקה והחלו ללכת צימ למרפאות בנצעה, שם הייתה קודרת האיסוף. קודם שעזבתי, תיעדו פרש על האלונקה, נתתי הודאות אחרונות ודאגתי לבסור את הטיפוד לסגני. התברר לי ממנו שאני, בשלב זה, הפצוע היחיד בכת.

בדרך, היה על המחלצים, לעבור טראנסות גבוהות. תלוצי היה מלווה במטחי אש מכל הכוונים. בדרך, היה גרמה לי, שהנה הם עוזבים אותי כדי למלט את נפשם. הצאתי את אקדח "הפרנקל" והיה בחגורתי. התכוונתי לירות אותם מלעובר חזתי, ואם לא אזליה, אזי להמשיך ולהגן על עצמי. הכדור האחרון, הכאבים גדלו מרגע לרגע, מפני של רבתי בנעונו למרחלות הנכסע ומילחתי

אלי. התברר, שמספר רב של יבנאליים, מצאו את מותם בקרב. לכן היה צורך להפסיק את הפעולה ולסגת. היה קשה לי לעכל את זה. רם דב נשף ואנחנו נסוגים, הייתי חסר אונים. לב הניסיון, העמיסו אותי עד רכב הוויכול אותי לבית החולים במסלוק, שם ניתוח אותי. לאחר שנכחו שמצבני מסתכן, העבירו אותי לבית חולים אחר. תתברר, שבשל טיפול לקוי שקיבלתי, נוצרה אצלי הסתברות כות במעיין, שאילצה את הרופאים להוציאת את רגלי, ולחלף במעיין. נעשו לי שני ניתוחים נוספים, אחד מהם ברגלי. בהמשך, "התעוררה", אולם כפי רגלי נותרה עד היום בשיתוק חלקי.

אז, קדיין לא ידעתי שאחי אינו בחיים. הגיע אלי פה ושם רמזים על כך, אבל קשה היה לי לעכל שיצחק, האח הכי חזק, אינו בחיים. בחודמנות אחרת, באו וסיפרו לי שאחי נפל בשבי. וגרמה מהלך בראש טור של שבויים בנצרת, הם הוסיפו, שכן בראש הועבר לידי הצבא הסורי.

שכנראה הורעו ל"ה הכסף הזה" וזו
את הספור הזה הם "מכר" גם לאמא, על מנת
שלא לצער אותה. עם שחרורי מבית החולים,
יצאתי בלוויית חברים לחפש את אחי. חיפשתי
בנצרת, שאלתי עוברים ושבים, חקרנו אנשים.
כמעט כולם ידעו לספר שראו את אחי. הם ניסו
להרגיע אותי בסיפורים מסיפורים שונים. תמיד
הייתי חוזר, מדרה על קביים לאמא ואומר לה, "יש
סיכוי". בטבריה ידעו שאחי כבר אינו בין החיים,
אבל לא העזו לספר לנו. עד שיום אחד, בא אלי
קצין העיר ובקש ממני להתלוות אליו. "אני רוצה
שתזהה מספר דברים הוא אמר". הבנתי מיד את
המשמעות. הלכתי בראש רכון, וחייתי בחפצים
את שעונו של אחי וחלקי לבוש שורצאו מהשריפה.
אני אישית ניגשתי לאמא וסיפרתי לה, ואז התברר
לנו שטמנו אותו בצורה חפוזה בחיפוי מאוחר
יותר, הועבר לקבר אחים בחיפה. הוא נקבר יחד עם
עוזרו, הלפרין. מאוחר יותר, ידעתי שהוא נפל
באותו קרב ובאותו יום בו אני נפצעתי.

עוצר לוי עוכר כקצין מבחן בשירות הנוער. גם כיום, הוא מתגבר לשירות צבאי. במלחמת ששת הימים שירת כמפקד הג"א צבאית, במלחמת יום הכיפורים, כקצין מטה ברמת הגולן, ובמלחמת לבנון, כקצין מטה בדרום לבנון. "זמן רב עבר מאז", הוא אומר "אולם הפצעים טרם הגלידו. לא רק הפצע שלי. גם הפצע של חברים רבים שנפלו בקרב. חברים צעירים, ילדים, שנפלו ואמרו לפני שנפחו את נשמתם: 'אפילו להתחתן לא הספקנו'..."

ל' בעשון תשנ"ח 5758

מחירי הפלגות דה נס
יחזק 5

8.6.48

יחזק 16 . 83

פקודת פעולה מס.

ע"ן ספוח:
טוראן תבור סכריח
1:20.000

מרטם מצורף.

חאויב:

חאויב, בכפר, לוביח מונח כטח מאוח לוחמים.
הוא, מאורגן למגנה. ציודם רגובם, מספר מקלעים ושהי ככונות.
במקנה מוצבה טכונת ויש בחוכה מחלקת חיל רגלים. חגבורות
עלולות להגיע מנצרה, כפר קנה, עין סתל ואר-רינה. וכן סכוון
צפון בעיקר מחכפר טראר. לפי חידיעות אין ברסוח חאויב
סטוריינים וכמו כן אין ברסוחו מרגמות. חושבי לוביח גחטבים
ללוחמים טובים אם כי יש לחשוב כי הם זועזעו ע"י חטגינו
חצבאיים ונסצאים במחד מעני החקפה עליהם.

כוחותינו:

5 מחלקות מגדוד דרור, 3 מחלקות מגדוד ברק, ציודם לפי
חחן. מצורף נשק סטייע: 4 טכונות, 4 מרגמות י"8, צבה חוחמים.
מצורף אורון להרעשה מוקדמת. מצורפים 3 מסוריינים.
לכבוש את חכפר ולהחבס בו, לחת את הדרך מסחת-טבריה לחנועה.
בסיוע מרגמות י"8, חוחמים וחאורון יתפסו 5 מחלקות חיל
חיל הרגלי, בצרוף 1 טכונות ו-2 פיאפים, את חמסלטים ורומים
לכפר. 2 מסוריינים בצרוף טכונות יחסמו את חכביט גצרת-לוביח,
(חכביט ימוקט מבעוד לילה). יתר המסוריינים יפרצו לכפר סכוון
טבריה. חכפר לוביח יהיה נתון באופן מחסיד באס חוחמים.
חנסק חמטייע יחסס גם את חכביט טראר-לוביח.

מנחל:

כל לוחם מקבל אוכל ל-4 ארוחות. חחנה עורח ראשונת עם חרומא
חחית בסגירה. נקודת אסוף מצועים מסוסנת במרטם. העברת המצועות
העטה ע"י סכוניה.

קטר:

קטר אלחוט יקוים בין מטה הפעולה, חיל הרגלים וחמסוריינים.
חקטר בין מחלקות יהיה ע"י מכטירי אלחוט קטנים.
קטר נוסף ע"י רקטות.

מרטם נוספים:

חמיסט: "מגידו-לגיון" (וחו גם סימן חחכר).

מטה הפעולה יהיה בטגירה.

בסיס חחחחח: בית המספר כדורי.

ל ו ח ז מ ג י ס.

2000	הצבה החתומים וחוקי המסויי.
2030	מסמ המעולה עובר לחזה בסג'רת.
2200	יצאת החבלנים למקום.
0100	יצאת החיל חרצל'ם מכדורי.
0130	יצאת המסורנים סטוריה.
0330	החלחל תקרעטה.
0335	הדלקת האורות בטור המסורין.
0345	המסקה אט המרגמות לעבר המסלמים לפי הסדר: 1-2-3-4.
0350	החלחל המיטת המסלמים.

עדות בהן צדק

אנו החתומים מסה: אברהם עבו, יעקב כסאן, ומשה כהן מעידים בזה בהן צדק, שבתאריך: 15.7.48 נשלחנו ע"י מפקד העיר טבריה ובהוראתו של המפקד אנדרי וילצ'יק לאסוף את גוית החללים שנפלו ב- 9.6.48 בפעולה קרבית לכבוש הכפר הערבי לוביא, בהיותם בתוך מכונית מסורנית אשר נפגעה ע"י האויב ועלתה באש.

באותו מקום שמכונית המסורנית נשרפה היו שתי נביות, אחד של חברנו יצחק בן עובדיה לוי ז"ל שזהינו אותה ע"י חלקי תלבושת: מכנסי חקי קצרים עם חולצה בצבע תכלת וע"י גופו הגדול והמוכר לנו מאד. הגביה השניה של הלפרין ז"ל זוהתה ע"י שערותיו הבלונדיניות עם קצת שערות שיבה באמצעות בני משפחתו.

הננו מאשרים בחתימת ידינו כי בתאריך 15.7.48 העברנו את נביות החללים: יצחק בן עובדיה לוי ז"ל והחלל הלפרין מהכפר הערבי לוביא לכפר חסין לשם קברנו אותם.

חתימה

חתימה

חתימה

משה כסאן
יעקב כסאן

אברהם עבו

1/8/48

הצהרה בשבועה

אני החתום מצהיר בשבועה כי ביום
9.6.49 בשלה החייל יצחק בן עובדיה לוי
ז"ל ע"י ממקד העיר מבריה למעולה קרבת
לכבוד לרבית.

במעולה זו נמל בגבורה לכחודר הארץ
עם החייל הלפרין ז"ל.

נשמר במכונת חשודות אשר האויב מנע
כה. בעבור אודם לאחזי כבוד הנמר לרבית נאסמר
ע"י חיילים בני מבריה. לאחר שזוהו נקלרו בכמר
חימים. כ

קצין העיר מבריה לטעבר

מיום 1.2.48 עד 1.4.49
(45539 סרן אנדרס וילצ'יק).

א.ל.א.
א.נ.ג.

מחנודט טניטרי מחוזי מבריה
מסרד הבריות.

לזכרו של יצחק לוי 55.

וגדול מאד, מאד הפאבו
היה איש - וראו: איננו עוד;
קדם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חייו באמצע נפסקה;
וצרו עוד מזמור אחד היה לו,
והנה אבד המזמור לעד,
אבד לעד.

קטע מהשיר "אחרי מותי"
לחיים נחמן ביאליק